

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΓΟΥΡΓΟΥΛΙΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

*Ο έρωτας
στα χρόνια
του πολεμέμου*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Συγγραφείς: Κωνσταντίνος Ι. Γουργουλιάνης-Νίκος Κυριαζής
Τίτλος: Ο έρωτας στα χρόνια του πολέμου
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Φιλολογική Επιμέλεια: Ελευθερία Μεταξά
Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

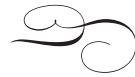
© 2016 Κωνσταντίνος Ι. Γουργουλιάνης-Νίκος Κυριαζής
& ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5104-68-9

ΚΩΝ/ΝΟΣ Ι. ΓΟΥΡΓΟΥΛΙΑΝΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

*Ο Έρωτας στα Βρόνια
τον Ποζέμον*

*Στους μαθητές μου
με εκτίμηση*
— ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΓΟΥΡΓΟΥΛΙΑΝΗΣ

*Στη μητέρα μου όπως πάντα
με αγάπη*
— ΝΙΚΟΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Περιεχόμενα

Οκτώβριος 1940	11
Νοέμβριος 1940	41
1941	63
7 Μαρτίου, Αλβανία, προς το Ύψωμα 731	83
8 Μαρτίου, Αλβανία, Ύψωμα Κομαρίτ, απέναντι από το Ύψωμα 731	95
8 Μαρτίου, Ύψωμα 731	99
9 Μαρτίου, Ύψωμα 731	103
10-21 Μαρτίου, Ύψωμα 731, 717 και Καμαρίτ	133
4 Απριλίου 1941, Πήλιο	167
6 Μαΐου 1941, Αθήνα	185
Μάιος 1938, Πήλιο	189
6 Απριλίου 1941, Πήλιο	193
24 Απριλίου 1941, Θερμοπύλες	199
27 Απριλίου 1941, Κυριακή του Θωμά, Αθήνα	211
Απρίλιος και Μάιος 1941, Πήλιο	223
Ιούλιος 1941, Ανατολικό Μέτωπο	237
Αύγουστος 1941, Πήλιο	251
Αύγουστος 1941, Σπέτσες	255
Σεπτέμβριος-Νοέμβριος 1941, Πήλιο	267
Ιανουάριος 1942, Αθήνα	281

24 Απριλίου 1941, Πήλιο	301
Μάρτιος-Απρίλιος 1941, προς τη Μέση Ανατολή	307
Από το ημερολόγιο του Νίκου Δενδρινού	321
Μάρτιος-Μάιος 1942, Πήλιο, από το ημερολόγιο της Αντιγόνης	343
Νοέμβριος 1942, Πήλιο και Γοργοπόταμος	347
1943, Οι αντάρτες	371
28 Φεβρουαρίου 1943, Κωστής Παλαμάς Αθήνα	377
Μάρτιος 1943, Καπετάν Τραμουντάνας, Θεσσαλία ...	383
Απρίλιος 1943, Ρωμαϊκή Λεγεώνα, Θεσσαλία	389
Μάρτιος-Μάιος 1943, Ιερός Λόχος, Τυνησία	403
22 Ιουλίου 1943, Διαδήλωση Αθήνα	413
Αύγουστος-Σεπτέμβριος 1943, Άγγελος-Φύλακας, Θεσσαλία	423
8 Σεπτεμβρίου 1943	451
Επιδρομή	459
18 Δεκεμβρίου 1943, Θυσία Δράκεια, Πήλιο	465
Απρίλιος 1944, Ανταρσία Αλεξάνδρεια	471
13-14 Ιουλίου, Εκδίκηση, Σύμη, Δωδεκάνησα	477
Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 1944, Εξιλέωση, Ρίμινι	489
17 Οκτωβρίου 1944, Κάκκαβο, κοντά στο Βελεστίνο	497
Τέλος Οκτωβρίου 1944, Απελευθέρωση	503
Μία εξήγηση των συγγραφέων	507
Βιβλιογραφία	509

Οκτώβριος 1940

Η Αντιγόνη έσυρε τη μοναδική, αλλά μεγάλη, βαριά και ασφυκτικά γεμάτη βαλίτσα της στον διάδρομο του τρένου, έφθασε στην πόρτα, την ανασήκωσε με κάποια δυσκολία και την κατέβασε, μισοσηκώνοντας και μισοσέροντάς την στα σκαλοπάτια μέχρι την αποβάθρα. Έκανε δύο βήματα και σταμάτησε, για να ξελαχανιάσει από την προσπάθεια και για να προσανατολιστεί. Ίσως είχε πάρει κάποια περιττά πράγματα μαζί... όμως, όταν τα μάζευε, της φάνινονταν όλα αναγκαία. Πώς να ξεχωρίσεις, άλλωστε, τα απαραίτητα από τα περιττά όταν φεύγεις από την πόλη σου, την Αθήνα, για να πιάσεις δουλειά σε μια άλλη πόλη –και μάλιστα ούτε καν μέσα στην πόλη– για άγνωστη χρονική περίοδο;

Ο κόσμος έβγαινε από την αποβάθρα με κατεύθυνση το πέτρινο κτήριο του σταθμού. Η Αντιγόνη ακολούθησε το πλήθος, μισοσηκώνοντας και μισοσέροντας ξανά τη βαλίτσα, με την τσάντα της περασμένη στον ώμο. Μπήκε στο κτήριο, διέσχισε τη μικρή αίθουσα αναμονής και βγήκε από την άλλη έξοδο, στην άκρη της πόλης. Πολύς κόσμος, λίγα αυτοκίνητα, μερικά αμάξια, κάρα με άλλο-

γα που φόρτωναν εμπορεύματα που είχαν φθάσει στον σταθμό, κάποιοι αγωγιάτες με μουλάρια και γαϊδούρια. Κοντοστάθηκε. Θυμήθηκε τις οδηγίες που είχε λάβει μαζί με την επιστολή.

Ένας αγωγιάτης την είδε και την πλησίασε.

– Πού πηγαίνετε, κυρία; τη ρώτησε. Χρειάζεστε μεταφορικό;

Αν χρειάζομαι! σκέφθηκε. Δεν μπορώ χωρίς!

– Πρέπει να ανέβω στο σανατόριο... Πάνω από τη Δράκεια. Το ξέρεις;

Ο αγωγιάτης χαμογέλασε. Μα τί ρωτούσε αυτή η ξένη; Υπήρχε άνθρωπος στον Βόλο που να μην το γνώριζε;

– Βέβαια, κυρία. Μπορώ να σας πάω. Όμως, η διαδρομή είναι αρκετά μεγάλη. Ευτυχώς, ο δρόμος είναι πια καλός. Όχι όπως πριν από είκοσι τόσα χρόνια, όταν πρωτόεκανα τη διαδρομή... Τότε ήταν ένα μικρό μονοπάτι...

– Και πόσο θα στοιχίσει;

Ο αγωγιάτης της είπε μια τιμή, που της φάνηκε λογική, σύμφωνη με τα όσα της είχε γράψει ο γιατρός στην επιστολή.

– Εντάξει, συμφώνησε.

Ο αγωγιάτης πήρε τη βαλίτσα της και την έδεσε στο μουλάρι του, πίσω από το σαμάρι.

– Έχετε και άλλα πράγματα;

Η Αντιγόνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

– Περίμενε ένα λεπτό! Θα πάρω κάτι για τον δρόμο...

Ξαναγύρισε στην αίθουσα αναμονής του σταθμού, πήγε στο κυλικείο και αγόρασε δύο κουλούρια. Δεν είχε φάει τίποτε στο τρένο και πεινούσε. Έβαλε το ένα κουλούρι στην τσάντα της και κράτησε το άλλο στο χέρι.

– Θέλετε να ανεβείτε; τη ρώτησε ο αγωγιάτης.

– Όχι ακόμη. Θα περπατήσω. Καθόμουν τόση ώρα στο τρένο, θέλω να ξεμουδιάσω. Αργότερα.

Ο αγωγιάτης πήρε τα χαλινάρια του μουλαριού και άρχισαν να βαδίζουν, με την Αντιγόνη δίπλα του να μασουλάει λαίμαργα το κουλούρι της.

Πήραν τον δρόμο προς το βουνό, που ο όγκος του, γκριζός και βλοσυρός, υψωνόταν στα βόρεια, κλείνοντας τον ορίζοντα. Μουντά μολυβένια σύννεφα κάλυπταν την κορυφή του, σαν να ήθελαν να την κρύψουν από τα αδιάκριτα ανθρώπινα βλέμματα. Ολόκληρος ο ουρανός ήταν συννεφοσκεπάστος, χωρίς ίχνος γαλάζιου, προμηγνύοντας βροχή. Η υγρασία ήταν διάχυτη.

Ένας σκύλος στο χρώμα του χύματος, με ψηλά πόδια και πεσμένα αφτιά, μακριά μουσούδα και εκφραστικά μάτια ακολούθησε την Αντιγόνη, κοιτώντας με λαχτάρα το κουλούρι. Ο αγωγιάτης έκανε να τον διώξει.

– Άφησέ τον, δεν πειράζει, του είπε. Έκοψε μία μπουκιά και την έδωσε στον σκύλο, που την κατάπιε σχεδόν αμάσητη, κουνώντας την ουρά του. Η Αντιγόνη του χάιδεψε το κεφάλι με το γαντοφορεμένο χέρι της.

Ο δρόμος ανηφόριζε, με την κίνηση και τα σπίτια να

αραιώνουν, αφήνοντας πίσω τα ερείπια του κάστρου και την παλιά συνοικία της πόλης.

Έφθασαν στον Άνω Βόλο, με τον αγωγιάτη και το μουλάρι συνηθισμένους να μην νιώθουν την απόσταση, καλύπτοντάς την με ρυθμικό δρασκελισμό, και την Αντιγόνη να ακολουθεί, στην αρχή εύκολα και μετά πιο δύσκολα, με λαχανιασμένη ανάσα, καθώς δεν είχε μάθει σε ανηφορικό περπάτημα. Ήταν ένα κορίτσι της πόλης· το περισσότερο περπάτημα που είχε κάνει ήταν για δουλειές και ψώνια γύρω από το σπίτι ή όταν πήγαινε κάποιες μικρές εκδρομές.

– Θέλετε να ανεβείτε; τη ρώτησε ο αγωγιάτης που κατάλαβε πως είχε αρχίσει να κουράζεται, όσο και αν εκείνη δεν ήθελε να το παραδεχθεί.

Τη βοήθησε να ανέβει στο μουλάρι, με τα πόδια κρεμασμένα στα πλάγια.

Τώρα που δεν χρειαζόταν προσπάθεια για το βάδισμα, η Αντιγόνη ήταν πιο πρόθυμη για κουβέντα.

– Πόση ώρα θέλουμε; ρώτησε.

– Αρκετή. Το ζώο δεν μπορεί να πάει πολύ γρήγορα στην ανηφόρα... Θα χρειαστεί να κάνουμε κάποιες στάσεις... Για νερό, για να το ταΐσω, για να ξεκουραστεί... Βιαζόσαστε;

– Όχι ιδιαίτερα.

– Θα έχουμε φθάσει μέχρι να νυχτώσει.

Το μουλάρι βιάδιζε με το σίγουρο βήμα του και η

Αντιγόνη τραμπαλιζόταν πάνω του, σαν σε βάρκα μέσα σε θάλασσα με πολύ ελαφρύ κυματισμό.

Ο αγωγιάτης την κοίταζε κάθε τόσο καθώς μιλούσαν. Βεβαιωνόταν για την πρώτη του εντύπωση. Το κορίτσι δεν είχε το χτικιό. Δεν έβηχε, δεν είχε την όψη των αρρώστων, τα βαθουλωμένα μάτια που μερικές φορές έκαιγαν από τον πυρετό, τα σκαμμένα μάγουλα, το κιτρινωμένο χρώμα του δέρματος που θύμιζε παλιό χαρτί εφημερίδας. Όχι, το χρώμα της ήταν ρόδινο, φανέρωνε υγεία, τα μάτια της ήταν κανονικά, δεν έκαιγαν μέσα τους φλόγες πυρετού. Άλλωστε, αν ήταν ασθενής, δεν θα πήγαινε στο σανατόριο επιλέγοντας την κουραστική διαδρομή με ζώο αλλά με αυτοκίνητο, είτε της οικογένειάς της είτε νοικιασμένο, όσο και αν ήταν ακριβό. Οι ασθενείς του σανατορίου ήταν ευκατάστατοι. Τότε, όμως, γιατί πήγαινε στο σανατόριο; Για να επισκεφθεί κάποιον δικό της; Ή για άλλον λόγο;

– Θα μείνετε 'μέρες στο βουνό; τη ρώτησε για να την “φარέψει”. Θέλετε να έρθω να σας πάρω;

– Όχι. Θα μείνω μάλλον για αρκετό καιρό. Πηγαίνω για δουλειά.

Ο αγωγιάτης ήταν περίεργος. Τί δουλειά; Τί μπορούσε να κάνει ένα νέο κορίτσι της Αθήνας στο σανατόριο; Σίγουρα ούτε την καθαρίστρια, ούτε τη μαγείρισσα, ούτε την πλύστρα. Αυτές τις δουλειές τις έκαναν οι γυναίκες από το κοντινό χωριό, τη Δράκεια, τώρα που είχαν

συνηθίσει το σανατόριο και δεν φοβούνται πια μήπως μολυνθούν, όπως παλιά, τον πρώτο καιρό, τριάντα χρόνια πριν... Μήπως ήταν νοσοκόμα; Ντρεπόταν, όμως, να τη ρωτήσει. Άλλωστε τί λόγος του έπεφτε;

Η Αντιγόνη αντιλήφθηκε το γεμάτο περιέργεια βλέμμα του και απάντησε, γιατί μετά ήθελε να μάθει κι εκείνη με τη σειρά της κάποια πράγματα.

– Πηγαίνω ως βοηθός, ως γραμματέας του γιατρού.

– Α! αναφώνησε ο αγωγιάτης. Βέβαια! Τώρα που έφυγε η κυρία Άννα...

– Η κυρία Άννα; Ποιά κυρία Άννα;

Ο αγωγιάτης απόρησε. Δεν είχε ακούσει για την κυρία Άννα; Και όμως, είχε βουίξει ο τόπος! Όχι μόνο ο Βόλος και τα χωριά. Έλεγαν πως η είδηση είχε κάνει τον γύρο των σαλονιών της Αθήνας, αλλά και όλης της Ελλάδας.

– Η κυρία Άννα. Η σύζυγος του γιατρού. Η πρώτη σύζυγος, δηλαδή... Που έφυγε με τον ποιητή... που τον εγκατέλειψε για τον Σικελιανό...

– Α, ναι! θυμήθηκε η Αντιγόνη. Είχε ακούσει και εκείνη για τον μεγάλο έρωτα της Άννας με τον Σικελιανό, για τον χωρισμό της από τον γιατρό, που είχε δείξει ξεχωριστή ανωτερότητα¹...

Αν χρειάζομαι! σκέφθηκε ξανά. Δεν μπορώ χωρίς!

1. Έχουμε διηγηθεί την ιστορία αυτήν στο βιβλίο “Άννα Σικελιανού, Ο έρωτας και το όνειρο”, εκδόσεις Καστανιώτη 2012.

Ο αγωγιάτης είχε αποδειχθεί πολύτιμη πηγή πληροφοριών.

– Πώς το πήρε ο γιατρός; Τί άνθρωπος είναι;

– Είναι ένας απλός άνθρωπος του λαού, απάντησε ο αγωγιάτης. Αυτά που σας λέω, τα έχω ακούσει... Οι χωρικοί της Δράκειας και των γύρω χωριών λένε πως έχει μαγικές ιδιότητες... Πώς αλλιώς ζει τριάντα χρόνια με τους χτικιάρηδες και δεν μολύνθηκε; Πώς μπορεί να πολεμά με το φοβερό χτικιό και μερικές φορές να το νικάει, να παίρνει αρρώστους από τα δόντια του Χάρου και να τους φέρνει πίσω στη ζωή; Άλλοι τον ονομάζουν “Άγιο του βουνού”. Όχι μόνο γιατί κάνει θαύματα, αλλά και για τη συμπεριφορά του στους αρρώστους και σε όλους τους ανθρώπους. Δεν τον έχουν ακούσει ποτέ να πει κακιά κουβέντα, δεν τον έχουν δει ποτέ να θυμώνει... Ο χωρισμός του με την κυρία Άννα του στοίχισε πολύ. Την αγαπούσε βαθιά... με τον τρόπο του, όπως λένε... Αλλά, όταν κατάλαβε πως αυτή ήταν πραγματικά ερωτευμένη με τον Σικελιανό και εκείνος μαζί της, ξέρετε τί έκανε; Την παρέδωσε ο ίδιος στον ποιητή, λέγοντας πως δεν μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στην αγάπη τους.

– Ποιός ήταν ο τρόπος που την αγαπούσε; Είπατε “με τον τρόπο του”, ρώτησε η Αντιγόνη κάπως φοβισμένη. Αναρωτιόταν πώς θα ανταποκρινόταν στα καθήκοντά της δίπλα σε έναν τέτοιον άνθρωπο.

– Α, κυρία, τί να σας πω; Πώς αγαπάει ένας άνθρω-

πος σαν και αυτόν; Πώς το δείχνει; Ή δεν το δείχνει; Αγαπούν οι άγιοι; Με τί τρόπο; Με τί μέτρο; Άκουσα έναν άλλο ποιητή, τον κυρ-Παλαμά, που ερχόταν να τους επισκεφθεί στο βουνό, να λέει: “Ο έρωτας του Σικελιανού ήταν ηφαιστειο και λάβα που καίει τις ψυχές. Η αγάπη του γιατρού ήταν σαν των αγγέλων, άυλη, διάφανη, που σε τυλίγει στο φως, αλλά μπορεί να μην τη διακρίνεις”².

Η Αντιγόνη σώπασε, κλωθογουρίζοντας όσα άκουσε στον νου της, πλάθοντας εικόνες και σκέψεις...

Συνέχισαν να ανεβαίνουν. Όποτε ο δρόμος φίδιζε ακολουθώντας τις πλαγιές του βουνού, έβλεπε κάτω την πόλη, τη θάλασσα στον κόλπο, μουντή και μολυβένια όπως καθρεφτιζόταν πάνω της ο ουρανός, και μακρύτερα την άκρη της Εύβοιας. Παρά το παλτό της, ένιωθε την υγρασία να τρυπώνει κάτω από τα ρούχα της, ύπουλη και προδοτική, να κατακατά το σώμα της, σαν εχθρός που εισχωρεί από αφύλακτη πόρτα μέσα σε πολιτεία. Αναρρίγησε. Πότε θα έφθαναν; Τα σύννεφα από την κορυφή του βουνού έμοιαζαν να κατεβαίνουν πιο χαμηλά... Ψευδαίσθηση ή πραγματικότητα; Πραγματικότητα.

2. Ο Παλαμάς, όπως και πολλοί άλλοι διάσημοι ποιητές και λογοτέχνες, είχαν επισκεφθεί το σανατόριο, το οποίο η Άννα είχε μεταβάλει σε τόπο πνευματικών συναντήσεων. Τα λόγια που αποδίδουμε στον Παλαμά είναι δικά μας.

Η Αντιγόνη διάλεξε με το βλέμμα μία συστάδα δένδρων που βρισκόταν ψηλά, κάτω από τα σύννεφα. Αργότερα, όταν την αναζήτησε ξανά με το βλέμμα, είχε χαθεί. Τα σύννεφα, ζωντανά στοιχεία του βουνού, σαν να ξεθάρρευαν. Κατέβαιναν χαμηλότερα, καλύπτοντας τα πάντα στο διάβα τους, σαν να τα καταβρόχθιζαν.

– Κυρία, εδώ έχει ένα καφενείο. Να ξαποστάσετε λίγο. Να πιείτε ένα ζεστό, της πρότεινε ο αγωγιάτης και η Αντιγόνη δέχθηκε πρόθυμα. Ήταν κατάκοπη.

Το καφενείο ήταν σχεδόν άδειο εκείνη την ώρα, όμως μια δυνατή φωτιά έκαιγε στο τζάκι, θερμαίνοντας την ατμόσφαιρα. Η Αντιγόνη πλησίασε, κάθισε όρθια κοντά στη φωτιά, έβγαλε τα γάντια της και άπλωσε τα χέρια της στις φλόγες, νιώθοντας τη θαλπωρή τους. Παρήγγειλε ένα τίλιο και γλυκό του κουταλιού σταφύλι, φτιαγμένο από τη γυναίκα του ιδιοκτήτη. Ο αγωγιάτης είχε μείνει έξω για να περιποιηθεί το ζώο.

Η Αντιγόνη κάθισε σε ένα τραπεζάκι. Το τίλιο³ μοσχοβολούσε και το γεύθηκε απολαυστικά, νιώθοντας να τη ζεσταίνει και να διώχνει την υγρασία και το κρύο

3. Το τίλιο βγαίνει από τα άνθη της φιλύρας ή φτελιάς, που υπήρχε στο Πήλιο από τους αρχαίους χρόνους, και οι θεραπευτικές του ιδιότητες ήταν –υποτίθεται– γνωστές ήδη από την εποχή του μυθικού Κενταύρου Χείρωνα, αλλά και των μεγάλων γιατρών της αρχαιότητας, αρχίζοντας από τον Ιπποκράτη. Δείτε Κυριάκος Ι. Ξάφης, “Εν ἀρχῇ ἦν ἡ Θεσσαλία”, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Θεσσαλίας.

από το κορμί της. Και το γλυκό σταφύλι, όμως, της φάνηκε εξάίσιο.

Όταν βγήκε έξω, ζεσταμένη και κάπως ξεκούραστη, ο σκύλος ήταν πάντα εκεί και την υποδέχθηκε με ένα χαρούμενο γάβγισμα κουνώντας την ουρά του, σαν να την ενθάρρυνε για να συνεχίσουν. Ξεκίνησαν, με την Αντιγόνη να βαδίζει το πρώτο μισάωρο και μετά να ανεβαίνει επάνω στο μουλάρι. Άρχισε να ψιλοβρέχει. Άνοιξε την ομπρέλα της. Το υγρό χώμα ανέδιδε εκείνη την απροσδιόριστη μυρωδιά του, έντονη και κατακτητική, διώχνοντας κάθε άλλη. Φαινόταν να αχνίζει, σαν να έβγαιναν καπνοί από τα σωθικά του.

Πόσο θα βάσταγε η διαδρομή;

Συνεχίζεται...

Η Αντιγόνη εγκαταλείπει την ήσυχη ζωή της στην Αθήνα και πηγαίνει στο Πήλιο, για να εργαστεί ως βοηθός του περίφημου γιατρού Καραμάνη. Εκεί, το καλομαθημένο κορίτσι της πόλης θα έρθει αντιμέτωπο με την αρρώστια και με τον θάνατο, και θα αντιμετωπίσει δυσκολίες που θα την κάνουν να αλλάξει τη θεώρησή της για τη ζωή. Στο πρόσωπο του Νίκου Δενδρινού θα γνωρίσει τον έρωτα και θα κάνει όνειρα για το μέλλον. Ο πόλεμος, όμως, έρχεται για να αναστρέψει τα πάντα. Ο Νίκος φεύγει για το μέτωπο, όπου τον περιμένει η δόξα και ο αγώνας για την ελευθερία, ενώ η Αντιγόνη και ο Καραμάνης δίνουν τη δική τους μάχη, μετατρέποντας το σανατόριο σε έναν τόπο όπου η καλοσύνη θα προσπαθήσει να συντρίψει τα πάθη που γεννάει ο πόλεμος και να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα σε φίλους και εχθρούς.

ΩΚ 165

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-68-9

9 786185 104689